

JURNAL DE FAMILIE

Roman

Cuprins

PARTEA ÎNTÂIA. La început	7
ROMEO	9
NICUȘOR	21
ROMY	31
ARNOLD	39
GILDA	49
TATI	59
MAMI	67
ROMY	71
PARTEA A DOUA. După cinci ani.....	75
ROMY	77
TATI	81
ARNOLD	87
GILDA	93
NICKY	99
MAMI	105
PARTEA A TREIA. După încă cinci ani	109
ROMY	111
GILDA	117
ARNOLD	125
TATI	133
MAMI	139
NICKY	147
JULIA	155

PARTEA ÎNTÂIA

La început

ROMEO

Romeo!

Așa mă cheamă!

Stupid, nu?

Când am primit numele ăsta, eram prea mic ca să protestez. Abia mai târziu, după ani, am aflat de unde vine, când prietenii mei au râs de mine și m-au întrebat: „ce ai făcut cu Julieta, dragă?”

M-am interesat, și am aflat despre trista poveste „Romeo și Julieta”, scrisă de un englez cu un nume imposibil de reținut și pusă pe muzică într-o operă de un francez, cu numele de Guno... sau așa ceva.

Cum șeful familiei noastre este un tenor care interpretase cu succes rolul lui Romeo, s-a gândit să-mi dea numele acesta, în amintirea succesului său. Ce merit – mai degrabă „ce vină” – aveam eu?

Eu, un biet câțel!

Ah, nu v-am spus?

Da, sunt un câine, dar din pura rasă „labrador”! Și cum cățelii trebuie – după regulile raselor pure – să poarte un nume începând cu litera stabilită – de nu știu cine – pentru anul nașterii, eu mi-am făcut intrarea în lumea asta în anul cu litera „r”. Bun, nu este rău, dar putea alege alte nume, mai agreabile și mai ușor de purtat: Radu, Relu, Ricky, Romy sau Rudi! Dar nu!, șeful a fost cândva un Romeo și a vrut să-l mențină în familie.

Toți și-au dat acordul, cu excepția lui Nicușor – băiatul cel mai mic dintre cei trei copii – care a rămas pe viață cel mai bun prieten al meu. Era mai mare decât mine cu trei sau patru ani și m-a luat sub protecția lui când aveam numai trei luni, adus de tatăl lui de la ceairul în care mă născusem.

El îmi prepara biberoanele și sticlele cu lapte, pe care le goleam cu poftă, în brațele lui. Mai târziu, când mi-au apărut dinții, tot el prepara la bucătărie farfuria cu tot felul de bunătăți, pe care o goleam într-un timp olimpic. Tatăl lui l-a informat că medicii de la crescătorie i-au spus că nu trebuie să mănânc decât o dată pe zi, dar Nicușor îmi aducea și resturile de la prăjitura zilei, care făceau deliciul meu.

Și tot Nicușor a fost cel care s-a opus ca eu să fiu dat afară din casă, la căderea nopții, așa cum se proceda cu toți căteii din cartier. El se apăra... și mă apăra:

– Dar ăsta-i un labrador de rasă, nu o corcitură ca a vecinilor, căreia nu-i poți distinge vreo origine.

Și astfel, am rămas în casă, în camera lui Nicușor. Mai întâi lângă el, în pat, apoi lângă pat, dar când am ajuns la dimensiunile unui labrador de rasă, am fost acceptat, tot în camera lui Nicușor, pe o confortabilă saltea lângă ușă.

Ceilalți doi copii ai familiei, un băiat și o fată, erau mai mari decât Nicușor, adică la vârsta când se părăsește copilăria și se fac primii pași în curtea celor mari. Dar, după cum știți, trecerea se face cu greu, probabil din cauza amestecului dificil dintre regretul unor ani petrecuți în culcușul cald și iubitor al unor părinți care știu totul și teama intrării într-o lume străină, stranie și egoistă, cu părinți care, de fapt, nu știu nimic.

Motiv pentru care prezența unui câțel în casă nu-i impresionează și nu le trezește nici o afecțiune care ar putea să le umbrească dragostea pentru sine. La rândul meu, am adoptat aceeași atitudine de indiferență și m-am concentrat asupra raporturilor dintre mine și Nicușor.

Dar ceea ce ne-a legat definitiv a fost dialogul pe care l-am purtat noi doi, când aveam un an. El m-a chemat la farfuria mea:

– Romeo, vino! Ți-am adus ceva care o să-ți placă.

Nu m-am mișcat.

– Romeo, m-ai auzit?

Acceasi tăcere.

– Ți-e rău, Romeo?

Am dat din cap că nu.

– Atunci, ești supărat de ceva?

Am dat din cap că da.

– Salteaua?... Plimbarea de dimineată?... Fratele meu?... Sora mea?...

Capul răspundea „nu” la toate întrebările. Până când el a găsit-o pe cea care trebuia:

– Din cauza numelui?

– Da!, i-am răspuns cu capul.

– E adevărat. Nu ți se potrivește. Dar trebuia să fie cu litera „r”. Și Tati a ales un personaj pe care l-a interpretat el. Așa cum a făcut și cu noi. Pe fratele meu l-a botezat Arnold, după rolul lui din opera Wilhelm Tell a lui Rossini. Iar sora mea se numește Gilda, după numele ficei lui Rigoletto din opera lui Verdi. La mine, s-a lovit de opoziția lui Mami, care dorea să-l onoreze pe tatăl ei, Nicolae.

Am dat din cap că toate precizările lui nu mă interesează. El a sărit în sus și mi-a strigat:

– Romy! Ți place? Respectăm într-un fel dorința lui Tati și respectăm și regula de a folosi doar două silabe.

Am lătrat de fericire și l-am îmbrățișat cu labelle din față, ca să-i spăl fața cu limba, făcându-mă că nu-i înțeleg protestele.

Bineînțeles, Tati nu a fost de acord cu propunerea lui Nicușor:

– Acesta-i un nume feminin! Romy Schneider și altele! Eu nu-l schimb.

Și a continuat să mă strige Romeo, dar ceilalți membri ai familiei l-au adoptat pe Romy.

Când am părăsit biberoanele și am realizat că el nu era numai o prezență alături de mine, l-am îndrăgit și am căutat să-i arăt sentimentele mele. Îmi plăcea să fim împreună, sau să alergăm prin casă, unde ne ascundeam unul de altul, așteptând momentul sublim al regăsirii, când el mă lua în brațe, ca să mă mângâie, în timp ce eu îl spălam pe față.

Până când mi-am dat seama că nu suntem la fel. Eu înțelegeam perfect, nu numai gesturile lui tandre, dar și cuvintele pe care mi le adresa. Ceea ce nu se producea în sens invers. Dacă gesturile mele erau afectuoase, ca și ale lui, cuvintele mele nu-l atingeau. Este adevărat că noi, câinii – ca și toate animalele, de altfel – nu ne exprimăm prin cuvintele inventate de om atunci când a părăsit societatea maimuțelor din care se trăgea... așa cum am aflat. Avem gesturi și mângâieri cu care ne exprimăm, dar care sunt departe de vocabularul omenesc, creat în pădurile tropicale.

Trebuia, deci, să găsim un mijloc, prin care gesturile și mângâierile mele să fie transformate în cuvintele lui Nicușor, lucru care – cred că sunteți de acord – nu era deloc ușor. Este adevărat și faptul că ideea acestui canal

de comunicație aparține lui Nicușor, doritor de un prieten devotat, capabil să se exprime clar, așa cum făcea el.

Și a urmat o perioadă dificilă, în care mă străduiam să-l fac pe Nicușor să-mi înțeleagă gândurile, așa cum le înțelegeam eu pe ale lui.

Și, pentru asta, mi-am pus în acțiune elementele cu care natura m-a înzestrat: coada, labelle din față, capul, urechile, limba, mârâielile și lătrăturile. După cum știți, mișcarea cozii exprimă dintotdeauna două sentimente esențiale: spre dreapta arată bucuria, satisfacția, optimismul, iar spre stânga, nemulțumirea, nedumerirea, iritarea. Iar când coada este între picioare... mai bine să nu mai vorbim! Și astfel, cu aceste elemente am construit, cu Nicușor, un mijloc de comunicare care ne-a permis să dialogăm ca buni prieteni ce eram. Din când în când, eu mă enervam și lătram de necaz, dar el mă liniștea, spunându-mi:

– Romy, poate tu nu-ți dai seama, dar eu încep să te înțeleg din ce în ce mai bine. Trebuie să stabilem un canal prin care limbajul tău să pătrundă până la al meu. Este o chestiune de răbdare, dar mai ales de dorința de a ne înțelege.

Pe urmă, încet-încet, mișcările capului meu și modul cum mârâim sau lătram au devenit cuvinte sau mici propoziții pe care Nicușor le înțelegea perfect. Bineînțeles, limbajul ăsta era micul nostru secret, folosit numai când eram singuri.

Mai târziu, mi-am dat seama că atitudinea lui față de mine era diferită de cea pe care o avea cu familia lui și chiar cu lumea exterioară. Cu ei, îl vedeam cum se închidea în el însuși, ca și când ar fi fost vinovat de ceva.

– Nicușor, îi spuneam, ți-ai supărat părinții sau frații?

– Nu, a fost răspunsul lui, sec; ca și când întrebarea mea îl deranjase.

Nu am mai insistat, deși vedeam bine că prietenul meu, atât de drăgăstos și comunicativ cu mine, era altfel cu cei din jurul lui. La întrebările lor, răspundea numai printr-un „da” sau „nu”, de parcă se ferea să-și deschidă sufletul și să le povestească ce a făcut în cursul zilei, așa cum făcea cu mine.

„Capricii de copil răsfățat”, mi-am zis, încetând să-i mai pun întrebări la care nu obțineam nici un răspuns. De altfel, mi-am dat seama, mai târziu, că și ai lui procedau la fel. Parcă le era teamă să-i adreseze vreun cuvânt.

Și astfel, am crescut amândoi, cu fiecare zi încă un pic, așa cum a făcut și afecțiunea noastră reciprocă.

Locuința părinților se afla la câțiva pași de un parc larg, unde mergeam, eu și Nicușor, zilnic, să ne bucurăm de natură și de cei ca noi. Nicușor era, spre deosebire de atitudinea lui de acasă, voios și volubil, nu numai cu mine, ci și cu alți copii de vârsta lui. Iar eu îmi căutam prieteni din familia canină, mai ales pe cei de sexul opus. Pentru că nu v-am mărturisit încă, dar nu după multă vreme de la trecerea de la biberoane la o altă alimentație, am descoperit, în parc, că sexul poate fi utilizat nu numai pentru udarea pomilor. Nedumerit, Nicușor mă întreba ce fac și nu știam ce să-i răspund. Singurul meu argument, ca să nu fiu acuzat de agresiune, a fost că nu eu eram animatorul acestor exerciții, ci cățelii... am aflat, mai târziu, că se numeau cățelușe.

– Sunt invitații pe care nu le pot refuza, Nicușor!, îi explicam în limbajul pe care-l pusesem la punct amândoi.

– Dar tu mă lași singur, îmi reproșa el.

– Nu chiar, Nicușor. Și tu ți-ai găsit o grămadă de prieteni, cu care te simți bine...

– Adevărat, recunoștea el, dar... Și, spune-mi, Romy, tu iubești într-adevăr cățelușele cu care faci amor?

– Nu pricep ce vrei să spui.

– Iubirea conduce inevitabil la sex.

– De unde ai mai scos-o și pe asta?

– De la Arnold, fratele meu. Iubești pe cineva ca să-l conduci la actul sexual.

– Aiureli, Nicușor! Eu nu iubesc niciuna dintre cățelușele care mă invită.

– Poate că ele te iubesc!

– Cum? Așa, dintr-o vedere?... Prostii!...

– Atunci, probabil că numai la oameni există iubirea!

– Nu cred. Eu te iubesc pe tine, dar nici prin vis nu-mi trece prin minte ideea să facem sex!

– Și atunci?

– Cred că sunt două lucruri diferite. Sexul există numai ca să faci copii, la oameni... dar cred că și la noi, animalele. Pe când iubirea este un sentiment pur, rezervat numai unei persoane, fără legătură cu sexul.

– Te înșeli, Romy! Părinții mei s-au iubit și se iubesc mereu și din această iubire am ieșit noi, cei trei copii. Noi am venit pe lumea asta nu numai prin sexul părinților, ci și prin iubirea lor.

– Nicușor, nu te contrazic, dar să-ți spun ceea ce mi-au povestit ceilalți câini din parc, prietenii mei. Cei mai mulți dintre ei sunt mai în vârstă decât mine și au o altă experiență.

– Și ce-ți spun ei?

– Că iubirea oamenilor nu este întotdeauna pură, așa cum crezi tu. Dacă ar fi adevărat, copiii lor ar moș-

teni puritatea și iubirea părinților. Dar suntem departe de așa ceva!... Uită-te în jurul tău și vei vedea că omul nu este condus de iubire, ci de egoism... Ha, ha ha!... de fapt, este condus tot de iubire, dar numai de sine! Și se pare, după cum mi-au spus prietenii mei cei mai vârstnici, că așa a fost de când oamenii au apărut pe acest pământ.

– De la Adam și Eva!

– Lasă asta! Și eu am auzit despre ei, dar mi s-a spus că-i numai un basm. Ca alea pe care mi le citești tu!... Dar, vezi tu, dacă oamenii s-ar naște numai din iubire, i-ar iubi, la rândul lor, pe cei din jur, născuți din alte iubiri. Or, în jurul nostru nu întâlnești decât egoism sau chiar ură față de ceilalți.

– Nu este chiar așa, Romy!

– De când a apărut omenirea, au apărut și războaiele, adică dorința de a-i ucide pe cei din jur, pe cei dincolo de așa-zisele granițe.

– Deci?

– Deci, sexul nu este fructul iubirii, ci al plăcerii egoiste. Fiindcă, vei vedea mai târziu, Nicușor, sexul îți oferă o plăcere pe care nu ai mai cunoscut-o. Și atunci, vrei din nou, cu aceeași cățelușă sau cu alta, nu contează! Ceea ce contează este plăcerea!

– Eu cred în iubire!

– Dar, Nicușor, nu prea o arăți! Doar mie!

– Am tot timpul.

L-am privit atent, ca să înțeleg ce-l oprea să-și arate iubirea față de cei din jur, mai ales celor din familia lui. Nu știa cum s-o arate sau nici nu exista? Și din întrebările astea se nașteau altele, cărora creierul meu de câțel de doi ani nu le putea găsi un răspuns.

În parcul nostru drag se afla și un lac, destul de mare, pe care se plimbau bărci, conduse de un băiat, care nu privea în jur, ci numai la fata de pe bancheta din fața lui. Asta este încă iubire, îmi spuneam, când înotam pe lângă ei. Fiindcă, v-am mai spus, sunt un labrador pur, adică din rasa pentru care apa este atracția principală.

Când soseam în parc, pe la ora zece dimineata, Nicușor era imediat înconjurat de ceilalți copii, care-i cereau să le citească din cărțile de care el nu se separa niciodată. Învățase să citească la vârsta de trei ani, când a ținut să-l imite pe fratele lui, cu mulți ani mai mare decât el. Copiii din jurul lui nu aveau un frate mai mare, ori nu aveau ambițiile prietenului meu.

Eu îl lăsam în rolul lui de șef suprem și mă repezeam la lac, în care mă aruncam pe burtă, stropindu-i pe cei din jur, mai ales pe tinerii lopătari. Mai întâlneam câte un peștișor, pe care-l luam între dinți și-l aruncam pe mal, ca un bun labrador. Dar nu-l mâncam, cum făceau strămoșii mei, fiindcă nu-mi place carnea crudă. Dar mă gândeam la ceilalți câini, care așteptau pe mal, cu nerăbdare, cadourile mele. Printre ei, erau întotdeauna câteva cățelușe, care sperau alte cadouri, pentru care devenisem generos, dar și pretentios. Nu mă mai repezeam la prima venită, ca la început, ci le examinam conștiincios, acceptând sau refuzând invitația, după criteriile mele de frumusețe.

Școala, invenția asta omenească pentru a da copiilor un acces rezonabil în lumea celor mari, m-a separat de Nicușor. El se străduia să-mi explice de ce trebuia să plece de lângă mine câteva ore pe zi, dar egoismul mă împiedica să-l înțeleg. Încercam să-l conving că nu voi putea trăi fără el, chiar și numai câteva ore pe zi, că nu vedeam pentru ce avea nevoie de școală, când el învă-